
Vítěz

Stál nad jejím tělem, oblečeným jen do kalhotek a krátkého svetříku s propínáním vepředu, a připadal si skvěle. Byl v tu chvíli Vítěz, protože žil, zatímco žena před ním byla mrtvá. Ležela u levé nohy mahagonového psacího stolu na prošlapaném perském koberci z ovčí vlny, který se pomalu barvil do vínova její ještě teplou krví vytékající z ošklivé rány na břicho. Hlavu měla žena oproti tělu nepřírozeně vytočenou dozadu, což ovšem u osoby se zlomeným vazem nebylo až tak neočekávatelné. Místností se začínal šířit lehký zápach krve, tráveniny a moči, kterému ale nevěnoval zvláštní pozornost. Ten smrad ho nijak neiritoval, připadal mu úplně nevýznamný a cizí, stejně jako mu už dávno byla cizí mrtvá žena ležící na koberci.

Ta střela zblízka do břicha, co jí potrhala střeva a další orgány, už byla zbytečná, napadlo ho. Škubnutí krkem, kterému se před lety naučil v rámci vojenského výcviku, bohatě stačilo. Ještě že alespoň použil pistoli s tlumičem, kterou měl doma schovanou už mnoho let, ještě od studií. (Sběratelský kousek, speciální úprava pro operace v týlu nepřítel, muzejní exemplář, který se mu dnes velmi hodil.) Lidé z nedalekého satelitního městečka by mohli něco slyšet, zvláště teď, v sobotu, ve slunném jarním odpoledni. Dobrovolně by si ten čas ani místo nikdy nevybral, ale vše se seběhlo tak rychle, že musel jednat neprodleně.

Domek, v němž se s mrtvolou nacházel, byl tak trochu stranou nové zástavby, pojaté v nevkusném duchu podnikatelského baroka, a byl také v celé osadě nejstarší. Kdysi, snad ještě za starého Rakouska, si jej postavil nějaký místní kovorolník pro svoji početnou rodinu. Na toho kovorolníka i jeho blízké se už dávno zapomnělo, ale jím postavený domek tu stál pořád, vylepšený na konci dvacátého století zásadní rekonstrukcí.

„Zbytečně jsem to tu zasvinil,“ říkal si pološeptem, když opatrně překračoval ženinou mrtvolu a mířil ke dveřím. No, uklízet nebude, on určitě ne – a jestli to uklidí policie nebo někdo jiný, to mu bylo úplně jedno. Teď musel ven, do zarostlé zahrady, kam nebylo odnikud vidět, a pak rychle

do lesa rostoucího za plotem. Když bude mít trochu štěstí, nikoho tam nepotká, přejde kopec, pak půjde ještě kousek, a tam už začíná Praha. To už bude trochu tma a na sídlišti mezi paneláky se jeden snadno ztratí i v sobotu. Počítal, že to celé nebude trvat déle než třicet minut.

Měl štěstí a mezi paneláky Jižního Města se i v sobotu odpoledne opravdu snadno ztratil. Praha je jako moře, do kterého můžeš stokrát plivnout a jeho hladina stejně nestoupne ani o píd. Připadal si trochu jako takové plivnutí a byl tomu rád. Jeho návratem mezi paneláky ani tím, co spáchal se v životě velkoměsta nic nezměnilo. Teď si musí ještě vyrobit alibi a zničit všechno, co by jej mohlo prozradit.

Pistoli zahrabal pod kámen v lese a místo zaházal listím. Tlumič skončil o chvilku později s žertovným žbluňknutím v retenční nádrži, kterou po cestě míjel. Pak zamířil do nedalekého podniku – San Godardo se ten pajzlík jmenoval – a zapředl tam družný hovor s obsluhou. Tušil, že i když mrtvou ženu z malého domku za Prahou někdo najde ještě dnes, nebude těch dvacet či třicet minut hrát až tak velkou roli; takhle přesně hodinu smrti nikdo na světě neurčí, to věděl moc dobře.

Barmanka, tmavá dívka s provokativním tetováním na odhaleném rameni a s poměrně jednoduchým a přehledným okruhem témat k hovoru, ráda pomohla upovídánému muži středního věku, který si podle jejího mínění zašel za manželčiny nepřítomnosti „na jedno“, šermoval rukama a vylil si následně sklenici piva na kalhoty, očistit papírovými kapesničkami umokřený oděv čpící chmelovinou. Za jeho několikrát zopakovaným konstatováním, jak mu v barmančině přítomnosti plyne čas dvakrát rychleji než všemu okolnímu světu, to prosté děvče od pípy také nevidělo nic zvláštního. Ostatní hosté nevěnovali jeho řečem zvláštní pozornost, hleděli si svých piv a jídel, jen se jim vryla do paměti scéna s politými kalhotami. Přesně tak, jak předpokládal. Cíleně vyvolal rozruch. Byl zkrátka profesionál. Vždycky. I teď.

Po třech hodinách podnik opustil a vydal se na metro. Do bytu, v němž žil, to bylo pár stanic podzemkou a pak ještě několik zastávek autobusem. Když seděl v obstarožní a pomalu jedoucí Karose, koukal do tmy za okénkem a přemýšlel. Každou chvíli čekal volání na telefon. Co nafasovali ty služební mobily, bylo ho vždycky možno dohledat, v pátek jako ve svátek.

Celý svůj dosavadní profesní život věnoval boji proti zločinu. Někdy byl úspěšnější, někdy méně, jak už to tak bývá. Ale vždycky byl neúplatný;

zakládal si na tom, že je zásadový, což se dneska pokaždé nenosí. Chtěl se odlišovat ode všech těch, co se prodávají, co zapomínají na to, kde je Dobro a kde Zlo, co je Právo a co je jenom Křivda.

Chtěl taky být spravedlivý – už doma ho k tomu vedli rodiče – a věčně toužil po tom, být profík. Policajt profesionál, kriminalista, muž činu a rytíř zákona, rodokapsové ztělesnění spravedlnosti.

Vždycky se držel toho, že po gaunerech se musí jít; vždy a bez výjimek. I kdyby to byla jeho vlastní žena. Stejně už mu byla cizí. Dlouho. Strašně cizí. Od té doby, co jejich syn odešel za prací do Kanady a ona se dala na samostatnou advokátní praxi, specializace trestní právo. Svět, který on potíral, ona hájila a postupně do něj zabředávala. Když se dozvěděl, do čeho všeho se namočila, pochopil, že každý stojí jinde, na opačné straně barikády, a že ta, kterou kdysi miloval a která milovala jeho, pro něj byla najednou cizí ženská, úplně cizí... Cizí jeho zásadám, cizí jeho srdci.

Proto to musel udělat. Musel potříit to Zlo, které zachvátilo jeho ženu, zastavit je za každou cenu. Když začala jeho manželka minulý týden zcela nepokrytě operovat u soudu s již na první pohled falešnými důkazy v cause obchodníků s bílým masem, přetekl pohár jeho shovívavosti. Média z toho udělala pěkný cirkus a otírala se i o něho. Musí manželku odstranit, musí zabránit tomu, aby se prosazovalo bezpráví, aby se lotři skryli za zákon. Nadešel čas Spravedlivých.

Mobil se rozdrnčel, zrovna když vystupoval před svým domem z autobusu. Sáhł do kapsy, počkal, až přístroj zazvoní ještě dvakrát a pak stiskl zelené tlačítko. Autobus mezitím odhrkal pryč.

„Šéfe, jsi v pořádku?“ Volal jeho zástupce. Hlas v telefonu se mu trásl emocemi. „Před chvílí našli tvoji ženu na vaší chalupě. Mrtvá – zastřelená a se zlomeným vazem... Pachatel neznámý. Podle způsobu smrti to vypadá na Rusáky, asi se zkušenostmi z Afghánistánu. Včera jsi říkal, že ty budeš dneska doma a ona že pojedje odzimovat chalupu – to jsi měl teda z prdele kliku, fujtajbl, žes tam s ní nebyl. Posílám pro tebe auto. A drž se, chlape.“

Poděkoval svému zástupci za zprávu i za účast a ukončil hovor. Pak potěžkal mobilní telefon, trochu se zamyslel a posléze ho strčil do kapsy. Věděl, že je Vítěz...

